

Sihaam Mohamouds tale ved Liberal Alliances landsmøde

Taler

Sihaam Mohamoud
Medlem af Liberal Alliance
Ungdom

Dato

29. marts 2025

Sted

DGU Huset Vejle, Vestre Engvej
DK, 7100 Vejle

1

Kære Landsmøde.

5

Mit navn er Sihaam. Jeg er 21 år gammel, og jeg vil gerne fortælle jer en historie.

10 Vi skal tilbage til en kold vinterdag i 1996, hvor en dengang blot niårig pige flygtede fra sit krigsramte land, Somalia – eller mere præcist Somaliland, omend det ikke er internationalt anerkendt som stat. Hun søgte tilflugt i Danmark sammen med sin familie: sine søskende og sin mor.

15 Den lille pige satte for første gang sine fødder i et fremmed land, hvor hun snart skulle begynde i en modtageklasse og vænne sig til en ny hverdag.

Alligevel faldt hun hurtigt til i sin nye tilværelse med friheden i skolen, og hun lænede sig ikke tilbage, selvom hun endnu ikke kunne sproget.

20 Tværtimod fortalte hun sin historie til de danske børn gennem tegninger. Og i frikvartererne begyndte hun at udforske vestlig musik, f.eks. 90'er-hittet ”Barbie girl” af Aqua sammen med sine nye veninder.

Idyllen var næsten perfekt.

25

Men der var et alvorligt problem: Pigen blev udsat for social kontrol fra sin mor og resten af familien. De krævede en bestemt form for ”pli”, forbød hende at lege med drengene i klassen og tvang hende til at gå i særlig udvalgt tøj.

30

Hun forsøgte at modsætte sig ved at tage den påtvungne beklædning af i kælderen, før hun kom i skole, eller ved at spille fodbold med drengene i frikvartererne.

35 Men hun blev altid opdaget, for i skolegården og på skolens gange patruljerede hendes storebror sammen med andre drenge med samme baggrund. Solens lærere reagerede ikke – de så igennem fingre med det hele.

40 De ældre drenge sagde til pigen, at hun skulle gøre, som der blev sagt, og de fortalte hjemme, hvad de havde set.

Konsekvensen var altid den samme. Tæsk – som regel fra familiemedlemmer, ofte med et bælte eller en hård genstand. Det skete hver gang, hun ifølge familien ikke udviste nok ”pli”.

45

Til sidst blev pigen sendt tilbage til Somaliland for at blive genopdraget – og gift!

50 Det sørgelige er, at pigen, som elskede friheden og de danske værdier, aldrig fik lov til at blomstre og udleve sine drømme. I stedet kom hun til at lide mentalt resten af sit liv.

Kære Landsmøde: Den pige er min mor, der som blot 16 år-årig fødte mig, efter at hun var blevet tvangsgift på sin genopdragelsesrejse.

55

Men hvorfor fortælle den historie så mange år efter? Fordi det lige så godt kunne have været min historie.

60 Jeg voksede op med de samme tæsk som min mor, når jeg ikke gjorde, som det blev krævet.

Jeg blev også slået – ofte med genstande, når jeg ikke ville gå klædt på en bestemt måde, eller når jeg ville have frihed til at gøre de samme ting som mine klassekammerater.

65

Og jeg blev ligesom min mor sendt et år på genopdragelsesrejse til Somaliland.

Alle omkring mig så det ske.

70

Fra børnehaven og hele vejen op gennem folkeskole og gymnasium.

Jeg forsvandt fra skolen i et helt år, mens genopdragelsesrejsen stod på, og ingen tog notits af det.

75

Lærere, som jeg direkte fortalte om rejsen til Somaliland, så igennem fingre og gjorde intet.

De danske udlændingemyndigheder udstedte rejsehjemmel – et såkaldt fremmedpas – og de udstyrede det oven i købet med en etårig tilbagerejsetilladelse.

80

Alle vidste, det var et fripas til en genopdragelsesrejse.

85

I Somaliland skulle jeg på koranskole, hvor disciplinen var knaldhård. Jeg skulle lære arabisk, og recitere koranvers udenad.

Og jeg fik da lært mine vers, for hvis en elev ikke kunne dem perfekt, var der kontant afregning med spanskørret foran hele holdet

90

Kravene til kvinders underkastelse var i det hele taget totale, og langsomt, men sikkert blev min danske baggrund og identitet udvisket. Så meget, at jeg blev chokeret over, hvor fremmed jeg følte mig ved hjemkomsten til Danmark.

95

For mange unge – drenge såvel som piger – ender genopdragelsesrejsen aldrig.

De forsvinder, og de vender aldrig tilbage til de vestlige lande, de kom fra. Flere af mine familiemedlemmer har oplevet det.

100

Sådan kunne min historie også være endt, men vi endte heldigvis med at vende tilbage til Danmark.

Men hvem var jeg nu? Jeg kunne ikke kende mig selv. Jeg gik med tørklæde, selvom jeg aldrig havde gjort det før rejsen. Jeg lyttede til islamistiske budskaber – for havde Hizb ut-Tahrir ikke ret, når de talte om Vestens fordærv og den uretfærdighed, muslimer konstant blev udsat for?

105

Min verden var forandret efter blot et år i Somaliland og på koranskolen.

110

Min historie kunne være endt her. Så var jeg sikkert blevet traditionelt gift og havde levet efter somaliske familiemønstre, mens jeg overvejede, hvornår min egen datter skulle genopdrages.

115 Men jeg ville det anderledes! Jeg ville ikke formes af islamister, og jeg ville ikke underkaste mig. Jeg er barn af Danmark, og Danmark vil altid være i mit hjerte. Dybt inde døde mine danske værdier ikke, selvom koranskolen og den islamistiske påvirkning forsøgte at kvæle dem.

120 Jeg ville lære noget. Selvom jeg havde mistet næsten tre års skolegang og blot blev placeret på det klassetrin, der passede til min alder, nægtede jeg at give op.

Jeg lærte mig selv at læse, tog på biblioteket og lånte bøger, hvor jeg drømte om den store frihed i Solsystemet og videre ud i Universet. Jeg begyndte i gymnasiet,
125 hvor jeg lærte at elske fysik og matematik.

Jeg havde smagt friheden, og den kunne ingen tage fra mig, selvom mange ihærdigt forsøgte.

130 Jeg står derfor her i dag for at fortælle, hvordan det kan se ud at vokse op i Danmark under helt andre vilkår end de fleste.

Børneinstitutioner og skoler forventes at hjælpe børn, der lever under svære kår. Som minimum burde det forventes, at de reagerer på mærker efter vold.

135

Men sådan oplevede jeg desværre slet ikke mødet med velfærdsdanmarks institutioner.

I stedet så jeg, hvordan misforstået tolerance over for minoriteter kan føre til, at
140 børns lidelser ikke bliver set – eller direkte ignoreret. Eller hvordan frygt for vold, trusler eller racismeanklager kan medføre, at sagerne aldrig kommer frem i lyset.

Og at børn som mig selv bliver ladt i stikken af de mennesker og det system, der
145 skulle beskytte os.

Jeg står her, fordi jeg – trods af min genopdragelsesrejse og forsøget på at give mig samme skæbne som min mor – forsøger at bryde den kulturelle, religiøse og sociale kontrol og kæmpe for den frihed og lighed, som er essensen af de demokratiske værdier, vi holder af i Danmark.

Jeg traf et aktivt valg om at bryde med min fortid. Det er uundgåeligt et hårdt brud, der kræver styrke og har kostet mig kontakten til min familie.

Men jeg fandt til sidst støtte, og jeg er et godt sted nu, hvor jeg er i gang med at uddanne mig til ingeniør i elektroteknologi ved Danmarks Tekniske Universitet, og fremover vil jeg fokusere på det, jeg elsker.

Her 21 år inde i mit liv – med eksamensbeviser og et CV – vil jeg gerne vise jer, hvordan mit personlige valg har taget mig i en ny retning, og hvordan man kan bekæmpe den sociale kontrol, der stadig flourer i mange hjem. Det gør jeg blandt andet ved at fortælle min historie og vise andre, at de også har et valg.

Jeg står her i dag. Jeg er stået frem i både Berlingske, i podcasten Genstart på DR og i flere andre podcasts med min fortælling.

For jeg er stærkt inspireret af Grundtvigs tanker om, at demokratiske samfund kræver folkeoplysning for alle. Det vil jeg gøre mit bedste for at bidrage til.

Jeg ved, at mine værdier er frihed, lighed og retten til at leve det liv, man selv skaber. Og jeg ved, at det er de værdier, der har skabt det Danmark, jeg elsker.

Mit håb er, at min historie og min frihedskamp kan tjene til inspiration i de mange pige- og drengeværelser, hvor social kontrol stadig fylder alt for meget.

Men jeg håber også, at vi som samfund lærer af min historie, at der findes situationer, hvor vi er nødt til at kæmpe mere håndfast og med større overbevisning for netop de værdier. At det frie, demokratiske samfunds institutioner – børnehaver, skoler, udlændingemyndigheder og kommuner – bliver nødt til kompromisløst at stå bag de grundlæggende liberale frihedsrettigheder.

Vold mod børn er ulovligt. Vi har ligestilling mellem kønnene. Ubetinget!

Altid! Sådan skal det være – også i minoritetssamfund!

190 Vores fælles institutioner må ikke, af misforstået tolerance eller angst for racismeanklager, give efter for dem, der ønsker et formørket samfund præget af religiøs tvang, social kontrol og æreskultur. Vi må ikke af frygt lade som om, at blå mærker på små børn med brun hud er usynlige. For jeg ved, at vi er mange, der – ligesom mig – elsker Danmark, friheden, ligestillingen og demokratiet, og som drømmer om at vælge det til – og som kan det.

195 Lad os sammen gøre det lettere for dem ved at arbejde for et Danmark, hvor nutidens små piger med historier som min – eller min mors – altid ved, at både myndigheder og det stærke civilsamfund står kompromisløst på deres side.

200 Det vil jeg kæmpe for, og jeg vil gerne bruge mine erfaringer og min historie til at bidrage til det Danmark, jeg elsker.

Derfor førte min rejse mod friheden mig for nylig til at melde mig ind i Liberal Alliances Ungdom, hvor jeg nu også som en del af vores demokratiske civilsamfund forhåbentlig kan bidrage til, at ingen små piger eller drenge skal 205 tvivle på, at de også kan vælge friheden.

Jeg glæder mig hver eneste dag over de muligheder, Danmark giver mig for at leve frit, ligestillet og demokratisk.

210 Det er det Danmark, jeg elsker.

Vi har alle et valg.

Det her er mit valg!

215

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

220

Tags

Agitationstale, Liberal Alliance

URI

225 <https://www.dansketaler.dk/tale/sihaam-mohamouds-tale-ved-liberal-alliances-landsmode>

230

235

240

245

250

255

260